

βρασίδα 3, ἀναβρασμός 2, ἀνακάτωμα, ἀνακάτωσι, ἀνακατωσιά, ἀνακατωσούρα.

ἀναβρασίδα ἢ, Κεφαλλ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρασι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. σκάσι-σκάσιλα κττ.

1) Καύσων, ζέστη ὑπερβολικὴ ἔνθ' ἀν. 2) Διαταραχὴ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, στενοχωρία Κεφαλλ.: Τὸ φαγητὸ μοῦ ἔφερε ἀναβρασίδα. 3) Μεταφ. ἀναβρασμός, ταραχὴ, ἐπὶ πάθους καὶ ὀργῆς Κεφαλλ. — Λεξ. Λεγρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάβρασι 2.

ἀνάβρασμα τό, Ἡπ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,204 — Λεξ. Πόππλετ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβράζω.

1) Βράσις Λεξ. Πόππλετ. Δημητρ. Συνών. ἀνάβρασι 1. 2) Συνήθως ἐν τῷ πληθ., αἱ κατὰ τὸν βρασμὸν ἐκ τοῦ πυθμένους ἀνερχόμεναι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν φυσαλίδες Ἡπ.: Κοίταξι τί ἀναβράσματα ἀναβαίν' ἀπὸ τοῦ καζάν'. 3) Ὁ παφλασμὸς ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς πτώσεως ἀντικειμένου τινὸς ἐπὶ ὑγρᾷ ἐπιφανείᾳ ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὴν πέτρα ποῦ σοῦ κρέμασαν, τὴ γύμνα τοῦ κορμιοῦ σου, τὸ φοβερὸ τὸ ἀνάβρασμα τοῦ καταποντισμοῦ σου.

ἀναβρασμός ὁ, Θράκ.(Αἰν.) Πελοπν.(Ἀρκαδ. Κορινθ. Λακων.) Πόντ.(Κερασ. Οἶν.) κ.ά. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,227. Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναβρασμός = ἀνάβρασις, βρασμός.

1) Βρασμός ψυχικός, ἔξαψις, ὀργὴ Πελοπν.(Ἀρκαδ. Κορινθ. Λακων.): Ἐχει ἀναβρασμὸ ἢ ψυχὴν του. 2) Ταραχὴ, θόρυβος, ἀναστάτωσης ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἀκούστηκ' ἔξω ἀναβρασμός, φωνῆς ξαγριωμένες ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάβρασι 2.

ἀναβραστός ἐπίθ. Ζάκ. Πελοπν.(Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων. Μάν. κ.ά.) — Λεξ. Δεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀναβραστός, παρ' ὃ καὶ ἀνάβραστος.

1) Ὁ ζέων, λίαν θερμὸς ἔνθ' ἀν.: Ἡ ψυχοπαίδα βύθιζε τὸ ζυμὰρι μέσ' ἑς τ' ἀναβραστὸ νερὸ Λακων. Τὸ κυδῶνι εἶναι ἀναβραστὸ καὶ δὲ βορῶ νὰ τὸ κρατήσω ἑς τὰ χέρια μου Μάν. Ἀναβραστὸ πίνει τὸ γάλα του Λεξ. Πρω. Ἀναβραστὴ τρώει τὴ σούπια Λεξ. Δημητρ. || Φρ.

Τὸ βράχο βράχο πηγαινα, | τοῦ Βλάχου τὰ σφαχτά ἔρωγα μέ τὴν ἀναβραστὴ σκαστὴ χονλιάρα

(καθαρογλώσσημα, εἰς τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν σημαίνει ἡ λ.) Πελοπν. 2) Ὁ βράζων ἔτι, ὁ μὴ τελείως βράσας, ἡμίβραστος Πελοπν.(Βούρβουρ.): Προχτὲς ἐμεῖς, γὰ νὰ βιαστῇ ἡ προκομμένη ἡ νύφη μας, τὸ φάγαμε ἀναβραστὸ τὸ κρέας.

***ἀνάβρεγμα** τό, ἑνέβραγμαν Πόντ.(Κοτύωρ.) ἑνέβραμαν Πόντ.(Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρέχω.

Τὸ νὰ βραχῇ τι.

ἀναβρέχω ἀμάρτ. ἑνέβρεχω Πόντ.(Κρώμν.) ἑνέβρεχω Πόντ.(Χαλδ.) Μέσ. ἀναβρέχομαι Λεξ. Δημητρ. ἀνεβρέχομαι Σῦρ. ἑνέβραχκομαι Πόντ.(Ἀμισ.) ἑνέβραχκομαι Πόντ.(Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἑνέβραγομαι Πόντ.(Ἀμισ.) ἑνέβραγομαι Πόντ.(Ἀμισ.) Μετοχ. ἑνέβραγμένος Πόντ.(Χαλδ.) ἑνέβραγμένος Πόντ.(Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βρέχω. Παρ' Ἀριστοτ. Προβλήμ. 21,6 διάφορος γραφὴ ἀναβρέχθ' ἐντες, ἀντὶ τῆς ὁποίας προτιμᾶται βρέχθ' ἐντες.

Καθιστῶ τι διάβροχον, διαβρέχω ἔνθ' ἀν.: ἑνέβραξα τὸ μαντήλι μ' Πόντ. (Χαλδ.) Ἀναβράχθηκαν τὰ ξύλα Λεξ. Δημητρ. ἑνέβρεξεν κ' ἐνεβράχταν τὰ στάδα ἑς ὁ ἁλὼν (στάδα = στάχυα) Χαλδ. εἶναι ἀνεβρεμένα τ' αὐλάτσια Σῦρ. Τὰ λώματα ἑνέβραγμένα εἶναι (λώματα = ἐνδύματα) Χαλδ. || Φρ. ἑνέβράχτην κ' ἐγέντον κουδκουκούρα (κουδκουκούρα = ἀνδρεῖ-κελον περιφερόμενον ὑπὸ παιδίων καὶ περιλουόμενον ἄνωθεν ἐκ τῶν οἰκιῶν πρὸς μαγικὴν προκλήσιν βροχῆς) αὐτόθ. || Αἰνιγμ. Ἐχω ἕναν σανιδόπον καὶ πάντα ἐν' ἑνέβραγμένον (ἡ γλῶσσα) Χαλδ.

ἀναβρικός ἐπίθ. Θεσσ. Μακεδ. (Βέρ. Καταφύγ. Σέρρ.) ἑνέβρικός Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρα. Τὸ ἑνέβρικός ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεβρικός.

Α) Ἐπιθετ. 1) Ὁ ἀναβρύων, ὁ ἀναβλύζων, ἐπὶ ὑδάτων ἀναβλυζόντων ἐκ τοῦ βάθους λίμνης Θεσσ.: Ἀναβρικός νερά. 2) Ὁ προερχόμενος ἐκ πηγῆς, πηγαῖος Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ. Σέρρ.): ἑνέβρικός νερὸ Βελβ. || Φρ. Ἀναβρικός νεράκι (πηγὴ) ἐν χειρογράφῳ τοῦ 1800 «ἀφιερῶθι τὸ παρὸν ἀναβρικός νεράκι» Σέρρ.

Β) Τὸ οὐδ. οὐσ. 1) Πηγὴ ἀναβρύουσα ὕδωρ Μακεδ. (Βέρ.) 2) Τόπος ἀναβρύων ὕδωρ Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. ἀνάβρυσι 2.

Πβ. ἀναβρυσικός, ἀναβρυτάρι, ἀναβρυτικός, ἀναβρυτός, βρυσικός.

***ἀναβρόντητος** ἐπίθ. ἀλεβρόντητος Νίσυρ. ἀλεβρόντιστος Νίσυρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἐμβρόντητος. Ὁ τύπ. ἀλεβρόντητος ἐκ τοῦ *ἀνεβρόντητος κατ' ἀνομ., ὁ δὲ ἀλεβρόντιστος κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα εἰς-ιστος.

Ἐκστατικός, ἐμβρόντητος: Ἀλεβρόντητος ἔμεινα ποῦ τὸν εἶδα. Ἐμείνα ἀλεβρόντιστος σὰν τ' ἄκουσα.

ἀναβρυζάρα ἡ, ἀμάρτ. ἑνέβρυζάρα Μακεδ.(Βελβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρυσι > *ἀναβρυσάρα τοῦ ζ παρὰ τὸ σ ἴσως κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀναβρύζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναβρύω. Τὸ ἑνέβρυζάρα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεβρυζάρα.

Πηγὴ ἀναβρύουσα. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρουῦσα.

ἀναβρουῦσα ἡ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀνεβρουῦσα Σίφν.

Ἐκ τῆς ἀρχ. μετοχ. ἀναβρύουσα τοῦ ρ. ἀναβρύω. Περί τῆς μεταβολῆς τοῦ τόνου ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 183.

1) Πηγὴ ἀναβρύουσα ὕδωρ Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. 2) Φλὲψ ὕδατος ἐν τῷ πυθμένι φρέατος Σίφν.

Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυζάρα, ἀναβρυταρζά, ἀναβρυτούρα.

ἀνάβρυσι ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρύω.

1) Ἀναπήδησις ὕδατος ἐκ τῆς γῆς ὡς τοῦ πίδακος: Ἐδῶ τὸ νερὸ ἔχει ἀνάβρυσι. Πήδησε ἡ γίδα σὰν τὴν ἀνάβρυσι. Συνών. ἀναβρύσισμα. Πβ. ἀνάβρυσμα. 2) Τὸ μέρος, ἔνθα ἀναβλύζει ὕδωρ. Συνών. ἀναβρικός Β 2. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάβρυσ' καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Παρνασσ.)

Πβ. ἀναβάλλουσα.

ἀναβρυσιάζω Κέρκ. (Ἀργυρεᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρυσι.

Ἀναβρύω, ἀναβλύζω: Ἐδῶ ἡ γῆς ἀναβρυσιάζει. Συνών. ἀναβρυσῶ, ἀναβρύω 1, ἀναδίνω.

